

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **SOLAR PROTECTION s.r.o.**, se sídlem Česká 283, zastoupený Mgr. Jiřím Šebestou, advokátem se sídlem Čechyňská 16, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno (původní žalovaný: Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice), **za účasti osoby zúčastněné na řízení**: E.ON Distribuce, a.s., se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, zastoupené JUDr. Vojtěchem Augustinem, advokátem se sídlem Senovážné nám. 2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 10. 2012, č. j. 10 Af 107/2011 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že s účinností od 1. 1. 2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, zrušena dosavadní finanční ředitelství a jejich právním nástupcem se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. ve spojení s § 69 s. ř. s. stalo Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, s nímž je nadále v řízení pokračováno na místo původního žalovaného.

Žalobce provozuje solární elektrárnu, která byla uvedena do provozu v roce 2010. V měsících února a března roku 2011 dodal osobě zúčastněné na řízení elektrickou energii vyrobenou v tomto zařízení. Výkupní cena vyúčtovaná žalobcem za elektřinu dodanou v tomto období nebyla ovšem uhrazena v plné výši, neboť byla provedena srážka odvodu za elektřinu ze slunečního záření dle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 180/2005 Sb.“).

Žalobce podal u Finančního úřadu v Českých Budějovicích stížnost na postup osoby zúčastněné na řízení podle § 237 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Správce daně však stížnost rozhodnutím ze dne 19. 7. 2011, č. j. 343081/11/077910302673, zamítl. Žalobce následně napadl rozhodnutí správce daně odvoláním, které původní žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 8. 2011, č. j. 3738/11-1200, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 31. 10. 2011, č. j. 5368/11-1200, zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně.

Poté žalobce podal u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu proti rozhodnutí původního žalovaného. Podle žalobce je rozhodnutí původního žalovaného založeno na nesprávném právním závěru, že plátce daně postupoval správně, pokud žalobci z vyúčtované výkupní ceny dodané elektrické energie srazil částku odpovídající odvodu ve výši 26 % výkupní ceny. Žalobce uvedl, že právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření, která byla vložena do zákona č. 180/2005 Sb. zákonem č. 402/2010 Sb., nemůže obstát vedle právní úpravy v zákoně dříve obsažené a i po novele zachované v § 6, zaručující zachování výše výkupních cen i pro elektřinu ze slunečního záření. Podle názoru žalobce je nově vložená hlava III. zákona č. 180/2005 Sb. v rozporu s Ústavou. Především došlo k porušení zásady ochrany legitimního očekávání a zákazu retroaktivity právních předpisů a zásady rovnosti před zákonem.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 10. 10. 2012, č. j. 10 Af 107/2011 - 53, zamítl. Neztotožnil se s argumentací žalobce, když dospěl k závěru, že zdanění energie vyrobené ze slunečního záření neznamena porušení cenových předpisů, kterých se žalobce dovolával. Krajský soud poukázal na náleze ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, zveřejněný pod č. 220/2012 Sb., v němž Ústavní soud vyslovil stanovisko, že platnými právními předpisy není do budoucna vyloučeno jakékoliv nově zákonem stanovené daňové zatížení. Krajský soud tedy konstatoval, že napadené rozhodnutí v žalobě uvedenými vadami netrpí.

Žalobce (stěžovatel) následně podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s.ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel v první řadě namítá, že změna výkupních cen provedená zákonem č. 402/2010 Sb. není bez dalšího aplikovatelná na všechny výrobce elektřiny ze slunečního záření se zařízeními uvedenými do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010. Nepokládá přitom za správné, že se krajský soud ve svém rozhodnutí nezabýval konkrétní věcí, ale že své rozhodnutí odůvodnil výlučně odkazem na uvedený náleze Ústavního soudu. Ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb. totiž i před novelizací zákonem č. 402/2010 Sb. připouštělo, aby byly výkupní ceny sníženy i pod zákonem garantovaných 95 % hodnoty výkupních cen platných v době rozhodování o nové ceně. Takové mimořádné snížení však bylo možné pouze u těch výrobců elektřiny z obnovitelných zdrojů, u kterých bylo v době, v němž se o novém stanovení výkupních cen rozhoduje,

pokračování

dosaženo návratnosti investic kratší než 11 let. Ze zmíněných zákonných ustanovení, ale i z uvedeného nálezu Ústavního soudu lze proto dle stěžovatele dovodit, že u těch výrobců elektřiny z obnovitelných zdrojů, u kterých nebylo dosaženo návratnosti investic v době kratší než 11 let, není na místě aplikovat nová ustanovení zákona č. 402/2010 Sb.

Stěžovatel dále namítá, že uplatnění předmětného odvodu za elektřinu ze slunečního záření a výklad zákona č. 180/2005 Sb. jsou v rozporu s unijním právem. Popření zákonem zajišťované stability právní úpravy podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je totiž v příkrém rozporu se základním cílem směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES, o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES (dále jen „směrnice 2009/28/ES“).

S ohledem na tyto skutečnosti proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i jemu předcházející rozhodnutí původního žalovaného a správce daně a věc vrátil k dalšímu řízení příslušnému finančnímu úřadu, případně aby zvážil přerušování probíhajícího soudního řízení za účelem předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie.

Původní žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že Ústavní soud ve zmiňovaném nálezu konstatoval, že systém podpory i principy stanovování regulovaných cen upravené zákonem č. 180/2005 Sb. i nadále zaručují takové podmínky, aby byla dosažena prostá doba návratnosti investice 15 let, a shrnul, že napadená ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Navíc stěžovatel nepředložil důkaz o tom, že v jeho případě nebude dosažena garantovaná patnáctiletá doba návratnosti vložených investic. Původní žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o uplatněné stížní námitky, Nejvyšší správní soud připomíná, že se již právními otázkami vznesenými stěžovatelem v kasační stížnosti dříve zabýval ve svých rozsudcích ze dne 21. 3. 2013, č. j. 5 Afs 82/2012 – 34, a č. j. 5 Afs 88/2012 – 26, ze dne 29. 4. 2013, č. j. 5 Afs 7/2013 – 22, ze dne 31. 5. 2013, č. j. 5 Afs 20/2013 – 21, a ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 Afs 38/2013 – 25, a č. j. 5 Afs 47/2013 – 24 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Obdobně jako v nyní posuzovaném případě i v uvedených věcech se jednalo o přezkum rozhodnutí původního žalovaného ve věci odvodu za elektřinu ze slunečního záření, který byl sražen stěžovateli z výkupní ceny za vyrobenou elektřinu, přičemž Nejvyšší správní soud ve všech případech zamítl takřka shodně formulované kasační stížnosti. Na argumentaci uvedenou v těchto rozhodnutích pak Nejvyšší správní soud navazuje i v nyní posuzované věci.

S ohledem na skutečnost, že se argumentace stěžovatele v řízení před krajským soudem omezila pouze na obecná tvrzení o protiústavnosti právní úpravy obsažené v § 7a a

násl. zákona č. 180/2005 Sb., považuje zdejší soud za zcela dostatečné, pokud krajský soud v napadeném rozhodnutí plně odkázal na právní názor vyplývající z uvedeného nálezu Ústavního soudu. Ústavní soud se v něm totiž zabýval ústavní konformitou odvodu za elektřinu ze slunečního záření z pohledu jak zákazu retroaktivity, tak principu ochrany legitimního očekávání a principu rovnosti. Dospěl přitom k závěru, že právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření je v souladu s ústavním pořádkem České republiky.

V rámci abstraktní kontroly ústavnosti nelze předvídat všechny myslitelné situace, které mohou nastat v souvislosti s aplikací právního předpisu, Ústavní soud proto v závěru odůvodnění uvedeného nálezu připustil, že nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s článkem 11 Listiny základních práv a svobod. K tomu však zdejší soud poznamenává, že stěžovateli nic nebránilo, aby na specifičnost své situace odkázal již v řízení před krajským soudem, nicméně tak přesto neučinil, a proto nelze mít za to, že na něho takovýto (slovy Ústavního soudu) „rdousící“ účinek odvod za elektřinu ze slunečního záření skutečně má. Žádné skutečnosti svědčící o likvidačním efektu § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb. na jeho postavení konečně stěžovatel neuplatnil ani v kasační stížnosti.

Stěžejním argumentem stěžovatele tak zůstává námitka, že odvod za elektřinu ze slunečního záření vztahující se na zařízení uvedená do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010 lze aplikovat pouze na ty výrobce, u nichž bylo dosaženo návratnosti investic v horizontu 11 let od uvedení zařízení do provozu. Právě u této skupiny výrobců elektřiny ze slunečního záření bylo totiž dle stěžovatele možné ještě před zavedením odvodu za elektřinu snížit výkupní cenu i pod zákonem garantovanou výši, a to na základě věty druhé § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., ve znění účinném od 20. 5. 2010. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedosáhl návratnosti investice v době kratší 11 let, pak dle jeho názoru neměla být provedena srážka odvodu z výkupní ceny elektřiny. Jakkoliv stěžovatel v uvedené podobě tuto námitku v žalobě neuplatnil, jde o argumentaci podřaditelnou pod řádně uplatněný žalobní bod, dle něhož nelze na jeho případ aplikovat § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., ve znění zákona č. 402/2010 Sb., a proto se jí bude zdejší soud dále zabývat.

Za zásadní pro posouzení námitky stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud osvětlení důvodů, které zákonodárce vedly k přijetí věty druhé § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb. a následnému zavedení odvodu za elektřinu ze slunečního záření. Z důvodových zpráv k zákonům č. 137/2010 a 402/2010 Sb., jakož i z odůvodnění uvedeného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že důvodem pro zavedení přísnějších pravidel pro výkup elektřiny ze slunečního záření bylo snížení investičních nákladů na výstavbu solárních elektráren v letech 2009 a 2010 a omezené pravomoci ERÚ v oblasti podpory a provozování solárních elektráren. Prvním krokem k narovnání situace byla novela § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., která stanovila podmínku o minimální době návratnosti investic, za které je možné regulovat výši podpory o více než 5% ročně. Dle přechodných ustanovení zákona č. 137/2010 Sb. bylo nicméně posledně uvedené ustanovení možné aplikovat pouze na ty subjekty, které zahájily výrobu solární energie po nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. 1. 2011, a proto bylo nezbytné přijmout další opatření, které by umožnilo zohlednit snížení investičních nákladů na výstavbu solárních elektráren i u osob, který svou činnost zahájily v letech 2009 a 2010. Tímto opatřením byl právě zákon č. 402/2010 Sb., kterým byl zaveden odvod za elektřinu ze slunečního záření, jehož

pokračování

předmětem je elektřina vyrobená ze slunečního záření v zařízeních uvedených do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010.

Příčinu problémů se stanovováním výkupních cen solární energie spočívající v tvrzené nemožnosti plynule reagovat na vývoj investičních nákladů na výstavbu solárních zařízení spatřuje zdejší soud ve větě první § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb. Podle interpretace zastávané příslušnými orgány toto ustanovení neumožňovalo stanovit výkupní cenu elektřiny pro nové zdroje solární energie ve výši nižší než 95 % výkupní ceny hrazené již existujícím provozovatelům solárních zařízení. Tento výklad vedl v roce 2009 až k situaci, kdy pořizovací náklady na výstavbu solárních elektráren sice klesly údajně až o 40 %, nicméně § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb. neumožňoval, aby byly výkupní ceny solární energie vyprodukované v těchto zařízeních sníženy o více než 5 % ve srovnání s předchozím obdobím. Řetězení výkupních cen solární energie a jejich určování v závislosti na výpočtech provedených v minulých letech tedy vedlo k situaci, kdy místo toho, aby byl při výpočtu nových výkupních cen aplikován pouze § 6 odst. 1 a 3 zákona č. 180/2005 Sb., s tím, že věta první § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb. se použije pouze na již etablovaná solární zařízení, u nichž již v minulosti výpočet dle § 6 odst. 1 a 3 zákona č. 180/2005 Sb. byl proveden, byla výkupní cena určována zcela nelogicky na základě propočtů nákladů, které na výstavbu solárních zařízení vynaložily subjekty, jež svoji činnost zahájily v minulosti a se zcela odlišnými investičními náklady.

Pokud stěžovatel tvrdí, že odvod za elektřinu ze slunečního záření mu byl vyměřen nezákonně, neboť tento postup je v rozporu s větou druhou § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., je tomu dle zdejšího soudu přesně naopak. Ustanovení věty druhé § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb. nebylo dle přechodných ustanovení možné aplikovat na stanovení výkupních cen pro zdroje uvedené do provozu před 1. 1. 2011 a právě proto zákonodárce přistoupil k přijetí zákona č. 402/2010 Sb., kterým došlo k zavedení odvodu za elektřinu ze slunečního záření pro ta zařízení, která svoji činnost zahájila v roce 2009 a 2010, tj. v období, kdy výše poskytnuté podpory neodpovídala snížení investičních nákladů na výstavbu solárního zařízení a současně do úvahy nepřicházela ani aplikace věty druhé § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb. Stěžovatelem předkládaná interpretace posledně uvedeného ustanovení tudíž zcela mýjí smysl a účel předmětné právní úpravy, jímž je snaha o snížení nepřiměřených výkupních cen i u těch provozovatelů solárních zařízení, mezi něž spadá i stěžovatel, kteří zahájili svoji činnost v letech 2009 a 2010, a to za výhodnějších podmínek než jejich předchůdci.

Námítce stěžovatele přitom nelze přisvědčit ani z toho důvodu, že jakkoliv spolu sice ustanovení § 6 a 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb. navzájem úzce souvisejí, upravují dva zcela samostatné právní instituty. Zatímco § 6 upravuje způsob určování výkupních cen elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů energie, § 7a upravuje odvod za elektřinu ze slunečního záření. Jedná se tak o institut představující projev fiskální politiky státu v oblasti podnikání s elektřinou pocházející z obnovitelných zdrojů energie, jehož aplikace je zcela nezávislá na aplikaci § 6 zákona č. 180/2005 Sb. V určitých případech sice aplikace § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb. může na poplatníka odvodu dopadnout nepřípustným způsobem dosahujícím v konečném důsledku i protiústavní dimenze, nicméně musí se jednat o protiústavnost, jak ji chápe Ústavní soud v uvedeném nálezu. Tj. protiústavnost, která přímo ohrožuje daňový subjekt v jeho další existenci. V těchto případech je pak nicméně na místě, aby příslušné orgány přistoupily k aplikaci zákona způsobem, který zabrání případným likvidačním důsledkům aplikace ustanovení § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., a to případně i způsobem navrhaným Ústavním soudem, tj. výběrem odvodu „výběrem“, nikoliv „srážkou“, aby mohl být daňovému poplatníkovi umožněn

přístup k institutům posečkání, rozložení úhrady daně na splátky či prodloužení lhůty, tj. nikoliv způsobem, který poplatníkům tohoto odvodu umožní zcela se vyhnout jeho placení. Nelze přitom než opětovně uvést, že stěžovatel v žádné fázi správního ani soudního řízení likvidačním účinkem odvodu za elektřinu ze slunečního záření neargumentoval. S ohledem na tyto skutečnosti proto považuje zdejší soud postup původního žalovaného i krajského soudu za souladný se zákonem, přičemž pro vyhovění námitce stěžovatele neshledal žádné důvody.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že uplatnění odvodu za elektřinu ze slunečního záření je nejen v rozporu se zákonem č. 180/2005 Sb., ale i se směrnicí 2009/28/ES. Tato směrnice stanoví společný rámec pro podporu energie z obnovitelných zdrojů a je pro Českou republiku závazná a určující i pro výklad právních předpisů vydaných na jejím základě. Výklad zákona č. 180/2005 Sb., který by znamenal popření zákonem zajišťované stability právní úpravy podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, je přitom dle stěžovatele v příkrém rozporu se základním cílem směrnice 2009/28/ES. Stěžovatel proto navrhuje, aby kasační soud zvažil přerušení soudního řízení za účelem předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru.

Pokud jde o tuto námitku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z pohledu přezkumu napadeného rozhodnutí kasačním soudem se nejedná o právní důvod, který by stěžovatel uplatnil v řízení před krajským soudem. Takový důvod kasační stížnosti je proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustný. Žalobní řízení spočívá na zásadě dispoziční a bylo pouze na stěžovateli, aby v žalobě jasně specifikoval, z jakých právních důvodů považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Ze soudního spisu přitom vyplývá, že nesoulad vnitrostátní právní úpravy odvodu za elektřinu ze slunečního záření se směrnicí 2009/28/ES stěžovatel v řízení před krajským soudem ani v obecné rovině nenamítal.

Aplikace § 104 odst. 4 s. ř. s. na souzenou věc přitom není ani v rozporu s unijním právem, když v tomto ohledu je nezbytné připomenout, že podle *zásady loajální spolupráce* uvedené v článku 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii zajišťují soudní ochranu práv plynoucích z unijního práva vnitrostátní soudy jednotlivých členských států. Při neexistenci unijní právní úpravy v této oblasti přitom přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která procesním subjektům vyplývají z unijního práva. Tyto procesní podmínky přitom nesmějí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (*zásada rovnocennosti*), a nesmějí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných unijním právem (*zásada efektivit*) (viz zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 14. 12. 1995, *Peterbroeck*, C-312/93, Recueil, s. I-4599, bod 12; ze dne 20. 9. 2001, *Courage a Crehan*, C-453/99, Recueil, s. I-6297, bod 29; ze dne 19. 6. 2003, *Eribrand*, C-467/01, Recueil, s. I-6471, bod 62).

Za stěžejní pro posouzení souladu vnitrostátní právní úpravy zakazující vznášení novot v řízení o kasačním oprávněm prostředku s unijním právem, jako je ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., považuje zdejší soud rozhodnutí Soudního dvora ze dne 14. 12. 1995, *Van Schijndel*, C-430/93, Recueil, s. I-4705. V tomto rozsudku měl Soudní dvůr možnost vyjádřit se k tomu, zda *zásada efektivit* unijního práva vyžaduje, aby vnitrostátní soud neaplikoval právní předpis zakazující uplatňování nových argumentů v řízení před kasačním soudem a dospěl k závěru, že takováto právní úprava v rozporu s unijním právem není. Uvedl, že „[t]ento princip reflektuje pojetí převažující ve většině členských států ohledně vztahu mezi státem a jednotlivcem, chrání právo na obhajobu, a zaručuje řádné vedení

pokračování

procesu zejména tím, že brání průtahům vznikajícím v souvislosti s přezkoumáváním nových námitek. [...] Právo Společenství nepožaduje po vnitrostátních soudech, aby vznášely z moci úřední aspekty týkající se jeho porušení, pokud by přezkum takových aspektů nutil soudy opustit pasivní roli, tím, že by šly nad rámec sporu definovaný účastníky řízení a že by se zabývaly skutečnostmi jinými než těmi, na kterých účastník řízení, se zájmem na aplikaci těchto ustanovení, zakládá svůj nárok“ (body 21 a 22; překlad Nejvyššího správního soudu).

Platí-li tedy, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil včas v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), pak za daného stavu Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je v části tvrzení, podle níž je ustanovení § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb. v rozporu se směrnicí 2009/28/ES, nutno považovat za nepřipustnou. Tento postup je přitom dle ustálené judikatury Soudního dvora v souladu s unijním právem a Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v daném případě jsou splněny podmínky pro uplatnění výjimky z povinnosti Nejvyššího správního soudu předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku týkající se souladu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. s unijním právem, resp. jeho aplikace v návaznosti na požadavek efektivní soudní ochrany při vymáhání unijního práva (*acte éclairé* - rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 2. 1984, *CILFIT*, 77/83, Recueil, s. 1257). Z těchto důvodů proto Nejvyšší správní soud k předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru nepřistoupil.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti původního žalovaného nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. září 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu